

Успішні люди. Вони своїм життям, вчинками і здобутками здатні не лише викликати щирю повагу і захват, а й надихнути на великі справи інших. Самі вважають, що немає чіткого алгоритму того, як до-

сягти вершин у житті, мистецтві, спорті чи бізнесі. Хоча при цьому зізнаються, що мають певний набір принципів, який гарантує успішність обраної справи. Іншими словами, філософію успіху.

Пивовар Маріян Годавдома пива не п'є

Зате полюбляє окунутися в неповторну атмосферу пивбару

Сьогодні гостем нової рубрики – «Філософія успіху», де ми вміщуватимемо публікації про наших відомих сучасників, які вже встигли реалізувати себе, є Маріян ГОДА. 60 років. Народився на Тернопільщині. За фахом інженер-механік (закінчив Львівський політехнічний інститут). Із 2003 року – директор Рівненського пивзаводу. Заслужений працівник промисловості України. Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня. Депутат Рівненської міської ради, голова ради Асоціації платників податків у Рівненській області, спонсор і меценат, засновник і керівник ГО «Тернопільське земляцтво». Одружений, має двох доньок, які подарували йому чотирьох онуків.

Розмову розпочинаємо із запитання, яке стане постійним для всіх співрозмовників.

– Маріяне Адамовичу, чи вважаєте ви себе успішною людиною?

– Ну, звичайно, якщо є якась досягнута мета, то це не може не тішити. Правда, тут не треба плутати мрію з метою. Бо мрію можна плекати все життя, так і не реалізувавши. А поставлену перед собою мету необхідно досягати. Про мрію, до речі, є хороший анекдот. Може, чули? Йде чоловік вулицею, бачить сусіда, що обперся об паркан і відчужено дивиться у

Хоча мені треба ненабагато більше, ніж тим людям, що поруч зі мною. Скажу більше: хто хоче і працює, той має все необхідне для життя.

– Успіх – це плід важкої праці чи подарунок долі?

– Такого не буває, щоб достаток, як манна небесна, на голову звалився. Хіба що, може, коли спадщина дядька з Канади перепала чи батьки передали якийсь бізнес. Але як підтверджує життя, людина не цінює того, що їй дається задарма.

робочі місця, платимо достойну зарплату і великі податки.

– Східні мудреці кажуть, що будь-яка дорога починається з першого кроку. Яким він, цей перший крок, був у вас?

– Початок видався надзвичайно складним. Усе доводилося тримати у своїх руках. Не було жодних зовнішніх інвестицій. Вклали власні гроші і потихеньку вийшли на нинішні потужності. Здається, що все це було давно і, можливо, неправда. А тоді грошей катастрофічно не вистачало ні на що. Коли працювали в мінус, я брав гроші з дому (мав родинний бізнес), щоб розрахуватися з людьми. І так бувало з місяця в місяць.

Спогади про ті часи не зовсім приємні: засідання комісії, де вивертати руки через невилплату зарплати, прокуратура відкривала кримінальну справу. Це тільки через борги по зарплаті, які розтягувалися й на шість місяців. Але це ще не все. Додайте борги по

було на три копійки дорожче. Ефект був феноменальний, всі в один голос почали хвалити «Жигулівське», мовляв, оце вже пиво! Це стало для нас неабияким стимулом, і ми зробили, здавалося, неможливе – за лічені місяці поліпшили смакові якості пива і вийшли на рентабельний рівень виробництва.

– Що важче: піднятися на Олімп чи втриматися на ньому?

– Був момент, коли успіх зачмарив очі. Здавалося, що ми на коні, бо вийшли фактично на максимальні потужності, отож розслабилися. А виробництво пива – це дуже складний технологічний процес. Крім того тут є всі умови для розвитку небажаної мікрофлори. Отож з'явилась інфекція, і пішов брак. Це тривало впродовж кількох місяців. Брак почали повертати, клієнт відвернувся, виробництво впало. Пригадую (це був 2008 рік, вже провели повну реконструкцію заводу), треба було платити

– У вас є кумири?

– Не вважаю їх своїми кумирами, але такі люди, як, скажімо, Генрі Форд, який з простого інженера став автомобільним магнатом, заслуговують на повагу. Це людина, яка поставила перед собою мету і досягла її. Форд на власному прикладі довів, що не святі горшки ліплять.

– Які з секретів успіху ви збираєтеся передати своїм внукам?

– Секретів немає. Єдиний хіба що той, що людина сама себе мусить зліпити. Вона повинна збагнути, що в жодному разі не треба намагатися когось повторювати, бо копія завжди гірша, ніж оригінал. Людина повинна бути сама собою, утверджуватися як особистість. Іншими словами, будь простішим – і до тебе потягнуться люди.

– Кажуть, що мети досягає той, хто трудиться до сьомого поту. Скільки, на вашу думку, треба працювати, щоб досягти успіху?

«Що ти робиш, Микола?» – питає. «Мрію», – відказує той. «Про що мрієш?» – «Про те, щоб кинути пити». – «Та що ж там мріяти? Кинь пити, та й усе». – «А як тоді без мрії жити?»

– Але ж твердять, що мрії, бува, матеріалізуються. З вами такого не траплялося?

– Я вже не раз про це розповідав. Коли вчився у Львові, тоді там було дуже популярно ходити на пиво. Причому ходили всі: в одному пивбарі могли за сусідніми столиками зустрітися студенти і викладачі, чоловіки і жінки, генерали і двірники. У Рівному такого не було, тут жінки стидалися пити пиво на людях. Ми нашою компанією любили ходити у пивбар на пивзаводі, з вікон якого через паркан відкривалася панорама всього заводу. Позираючи на нього, не раз заздрили, мовляв, як це добре бути директором пивзаводу – пий собі дармового пива скільки влізе. Не скажу, що це була мрія, але перспектива стати директором тоді виглядала фантастично нереальною. Втім минуло небагато часу, і я таки

у мене ж життя так складалося, що доводилося завжди працювати. Мені ніхто і ніколи не робив ніяких протекцій. Швидше, навпаки: скрізь і всюди негласно переслідували, бо батько відбув строк за те, що був у бандерівцях. Я б не сказав, що то були нестерпні гоніння, але вся наша родина перебувала під якимось невидимим ковпаком. Нас усіх, кого радянська влада вважала неблагонадійними, тримали за людей другого сорту, тому фактично була закрита дорога нагору. Я не буду хвалитися, як це багато хто робить, тим, що ніколи не був комуністом. Бо мене просто туди не брали. А без партійності практично неможливо було обійняти будь-яку більш-менш серйозну керівну посаду.

Тому всього доводилося добиватися власними силами, і я добивався своїми знаннями, сумлінням, настирливістю... Це допомогло поволі пройти всі посадові щаблі: спершу працював на пивзаводі у Тернополі головним механіком, начальником цеху, головним інженером, тепер у Рівному – директором. За 40 років роботи

податках, Пенсійному фонду, акцизу. Весь завод був описаний у податковій заставі, частина приміщень вже була продана (пізніше довелося назад відкупити). А тут ще й судові позови, бо винні були всім і за все: сировину, воду, електроенергію. Словом, суцільний жах. Люди на роботу ходили пішки, бо навіть на проїзд у тролейбусі не мали грошей. Пиво (зараз про це навіть смішно говорити) тільки вивезуть за ворота, воно тут же й скисло.

Потихеньку-потихеньку все змінилося. Великою мірою завдяки тому, що вдалося набрати команду, яка вірила в успіх. І він не забарився.

– Коли настав момент, що поділив усе на «до» і «після»?

– Навіть важко згадати. Напевне тоді, коли, зібравши прес-конференцію, я зробив гучну заяву про те, що ми запросили чеських спеціалістів, з якими будемо варити нове пиво. Людей це зацікавило. Начебто все добре, а я почав сушити голову: що робити? Бо насправді все було погано: обладнання немає, а на тому, що

податки, а грошей нема. Тоді довелось позичити в людей мільйон гривень і заплатити податки. З того коматозного стану виходили десь півроку, а потім ще півроку докладали неабияких зусиль, щоб повернути споживача.

Життя – маяк. Через два роки ще трохи колихнуло. Знову дався взнаки людський фактор. Але відтоді дуже ретельно стежимо за виробництвом.

– Побутує думка, що апетит приходить під час їди. Це стосується й достатку?

– Гроші для мене – не самоціль. Я б не сказав, що моя сім'я розкошує, але вона має все необхідне для життя. Складати гроші в трилітрові банки чи панчохи, на мою думку, – безглуздо. Тому вкладаємо в різні проекти. Наприклад, будуємо гарний готель зі спеціальним паркінгом. Спрямували інвестиції в ТРК «Рівне 1», маємо розважальні заклади, які покликані додавати пивзаводу іміджу.

Ми говорили про мету. Та, надвтіленням якої працюю зараз, виникла в мене кілька років тому. Хочу створити в межах вулиць

– Вважаю, що гріш ціна людині, яка працює по 24 години сім днів на тиждень. Людина має мати час на відпочинок. Плануй роботу так, аби встигнути все зробити у відведений на працю час. Я не розумію людей, які хваляться, що затемна йдуть із дому і затемна повертаються з роботи. Ні, звичайно, коли сезон, як-от у пивоварів – літо, тоді доводиться попрацювати більше. Або ж як у колгоспі жнива, коли один день рік годує. Але роботу треба будувати так, щоб не видавлювати всі соки з себе самого і не гнобити людей.

– Маріян Годе: директор і людина – це одна й та ж особа чи абсолютно різні?

– Я не тішуся регаліями, бо якби це було так, то давно додав би до посади директора приставку «генеральний». Зазвичай (про це всі знають) заходжу на роботу через одну прохідну, а виходжу через іншу. Якщо не їду на дачу і не збираюся у відрядження, заходжу в пивбар і сам чи в компанії випиваю келих-другий пива. Ніколи не п'ю пива вдома, тому його ніколи й нема у домашньому холодильнику.

став директором пивзаводу.

Думаю, у кожної людини є мрії, які збулися. Пригадую, про що ми, дітвора, лише не мріяли! Живучи в селі, де панувала бідність, мріяли про краще життя. І якщо порівнювати те, що я мав у дитинстві, з тим, що маю зараз, то це земля і небо. І я цього не приховую. Відверто кажу, що належу до людей, які ні в чому себе не обмежують.

на пивзаводі знаю на виробництві все від найменшої гайки.

Якщо говорити про історію виробництва, відновлення нашого заводу, то рівняни, мабуть, пам'ятають, що від колишнього пивзаводу фактично нічого не залишилося, а сьогодні це одне з провідних підприємств Рівного й області. Ми маємо хороші стабільні показники, створюємо

було, нічого не зварять ніякі спеціалісти, якими б вони не були.

Вирішили розпочати з технології. На той час варили дуже погане «Українське» пиво, яке коштувало 65 чи 66 копійок. Найпростіше, що можна було зробити, і ми це зробили, то замовили етикетки «Жигулівського» пива. Почали розливати партії «Українського» та «Жигулівського» пива, яке вже

Коперника, Соборної і Петра Могили півний історичний квартал, куди буде входити готель, паркінг і розважальні заклади. Я живу цією ідеєю, вже давно ношуся із задумом створити півний музей. Зрозуміло, на все і про все піде двадцять, а може, й більше років. Але реалізація проекту просувається. Думаю, він буде втілений в життя, хай там що.

Мені дуже подобається атмосфера бару з його вуликовим гулом. Раніше люди дивувалися, що директор сидить у барі і разом з іншими п'є пиво, а тепер уже всі звикли. Я не боюся осуду: якщо я щодня добре працюю, то маю право на те, що приносить мені задоволення. Адже я живу не заради того, щоб працювати, швидше, навпаки.

Спілкувався Василь ГЕРУС